

BELLA DONNA

Elle van den Bogaart

plot26

Bella Donna

Elle van den Bogaart

© Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Dit verhaal is onderdeel van de lesmethode PLOT26, uitgegeven door Blink Educatie gevestigd te 's-Hertogenbosch.

Bella Donna

Gisteren rond deze tijd hadden ze nog knallende ruzie, maar nu omhelst haar zus haar alsof ze elkaar een jaar niet zullen zien. 'Veel plezier kleintje en doe de groeten aan je liefde. Niet te klef hè.'

'Dat maak ik zelf wel uit, maar met de hele familie erbij zal dat wel meevallen,' antwoordt ze lachend.

'Donna, ik denk dat het tijd is om door de douane te gaan,' hoort ze haar moeder zeggen. Ze weet dat haar moeder het moeilijk vindt dat haar dochter met kerst niet thuis is, maar ze weet ook dat ze dit niet zal laten blijken.

Nee, die moeder van mij eet nog liever haar schoenen op dan dat ze gaat zeggen dat ze het vreselijk vindt. Het zal de eerste kerst worden dat onze familie niet compleet is. En dat komt omdat ik zo nodig naar mijn grote liefde in Italië wil.

Haar vader legt één arm om de schouders van zijn vrouw en één om die van haar.

'Het is maar voor twee weken, dames, en volgend jaar vieren ze gewoon samen kerst bij ons. Pas goed op jezelf meisje en doe de groeten aan de familie.'

'Ja, zal ik doen.' Ze kust haar ouders en pakt het handvat van haar nieuwe zilverkleurige koffer stevig beet. Hoezeer ze de afgelopen maanden ook heeft uitgekeken naar dit moment, het is toch wel spannend om kerst bij een andere familie te vieren. Een Italiaanse familie!

Kom op, niet sentimenteel worden nu.

Nadat ze haar paspoort heeft laten controleren, draait ze zich nog een keer om. Ciao! Buon Natale. Merry Christmas.

Ze had Mario afgelopen zomer voor de eerste keer gespot in een discotheek bij het Gardameer. Die ogen! Hij had haar de hele avond in de gaten gehouden en pas toen ze aanstalten had gemaakt om met haar vriendin terug te gaan naar de camping, was hij plotseling naast haar komen lopen. Ze vergeet zijn machowoordjes nooit meer. 'Hello, is it me you're looking for?' In plaats van hem af te wijzen had ze haar schouders opgehaald en hem een uitdagend lachje gegund.

Hij en zijn vriend Gianluca hadden hen gezelschap gehouden tot aan de camping.

Ze had hem eerst niet geloofd toen hij haar had verteld dat hij ook op Bella Italia verbleef. Met de hele familie! In plaats van de caravan op te zoeken waren ze naar het meer gegaan om nog een beetje te chillen. En het was niet gebleven bij een béétje chillen. Het was all in the game. Wat een avond! Ze waren knalverliefd geworden en de rest van de tijd onafscheidelijk geweest. Haar ouders hadden wel iets gemerkt, maar hadden de vakantieliefde in eerste instantie totaal niet serieus genomen.

Maar toen ze na tweeëneenhalve week ongeveer de hele terugreis huilend op de achterbank had gezeten, waren ze opgehouden met flauwe opmerkingen maken.

Toen Donna na vier maanden had voorgesteld om in de kerstvakantie naar Italië te gaan, hadden ze het niet in hun hoofd durven halen om het te verbieden.

Nu is het zo ver. Nu gaat ze hem na honderdzesentien dagen echt ontmoeten. Haar grote liefde Mario zal haar opwachten in Rome en ze zullen twee weken bij elkaar zijn.

Na de nodige controles gaat ze op een van de lege stoelen van gate zeven zitten.

Overall waar ze kijkt flikkeren lichtjes. Het kerstfeest heeft voor haar iets dubbels. Het is heerlijk om twee weken vrij te zijn en verwend te worden met cadeautjes en lekker samen te eten, maar het heeft ook iets vermoeiends. Je verzet geen stap en kunt dus ook je energie niet kwijt.

Maar dit jaar zal het dus anders zijn.

Mario had haar verteld dat ze in Italië kerst op een speciale manier vieren. Op kerstavond komt de hele familie bij elkaar en dan is er naast een berg cadeautjes ook

heel veel eten. Maar liefst dertien verschillende gerechten. Twaalf voor de apostelen en één voor Jezus.

Maar of die van pizza Margherita en stracciatella-ijs hielden?

En wat echt anders is: om twaalf uur naar de nachtmis.

Ach, we zullen het zien. Als ik maar bij mijn schatje ben.

Rechts van haar doet een man zijn best om een huilende peuter stil te krijgen. Aan de andere kant zit een oudere vrouw voorovergebogen. Het lijkt alsof ze pijn of verdriet heeft. Heel even schiet het beeld van haar moeder door haar hoofd.

Ja, sorry mam, maar ik heb ook mijn eigen leven.

Ze haalt haar telefoon tevoorschijn en klikt op de foto bij zijn naam. Die is genomen toen ze samen naar dat eiland waren gevaren.

God, wat was hij bruin!

I will be with you within three hours. Ti amo. xxxx

Ze blijft naar haar scherm staren en telt tot tien. Langer duurt het nooit voordat hij terugapt.

Of toch wel? Is hij misschien al onderweg naar het vliegveld?

De vrouw naast haar is op zoek naar iets onder in haar tas. De helft van de inhoud ligt al voor haar op de grond uitgespreid. De hele zoektocht blijkt te zijn uitgezet voor een plastic bakje gevuld met pasta. De knoflookgeur valt niet te negeren.

Er is nog steeds geen antwoord van Mario. Hij heeft haar berichtje ook nog niet gelezen. Ze moet denken aan de inhoud van haar eigen koffer.

Zijn die cadeautjes niet heel stom?

Dan ziet ze tegenover haar een jongen van een jaar of twintig zitten die bij het inchecken achter haar in de rij stond. Hij kijkt haar met half dichtgeknepen ogen indringend aan en knikt.

Wat een engerd.

Ze doet alsof ze het niet heeft gezien en richt haar aandacht op haar mobiel.

Shit, waarom stuurt hij niets terug?

De jongen tegenover haar is gaan staan. Hij heeft twee telefoons in zijn handen. Met beide is hij druk in de weer. Terwijl hij praat, loopt hij nerveus rondjes om een tafeltje. *Waar is hij mee bezig? Hij is duidelijk gespannen. Waarom? Kijkt hij mij nu weer aan? Wat moet die creep van me?*

De vrouw naast haar smakt.

Gadverdamme.

Ze staat op en neemt haar koffer mee naar het dichtstbijzijnde toilet. Een schoonmaakster knikt dwingend naar de derde deur. Ze loopt er met snelle pas naartoe. De ruimte is erg krap, dus besluit ze haar koffer even buiten te laten staan. De vrouw knikt voor de tweede keer.

Ze zal wel bedoelen dat ze op mijn spullen zal letten.

Als ze op de bril zit, checkt ze nog een keer haar berichten. Niks. Na een minuutje staat ze weer buiten en rolt ze haar koffer terug naar de stoelenrij van gate zeven. Haar plek is ingenomen door een jongetje van een jaar of tien. Ze zoekt naar een lege stoel en zonder dat ze het wil, naar de verdachte jongen. Die staat voor het grote raam naar buiten te kijken.

Of houdt hij mij door de spiegeling van het glas in de gaten? Donna, doe normaal!

Ze loopt naar het winkeltje waar ze Hollandse souvenirs en allerlei glitterkerstspullen verkopen en bekijkt de kitscherige kaarten. Even komt ze in de verleiding om een sleutelhanger voor Mario te kopen, maar als ze de mensen van gate zeven plotseling een rij ziet vormen, vergeet ze het plan en sluit ze achteraan. De creep blijft bij het raam staan. Nu wel met zijn gezicht naar de mensen.

Nee, shit, zie je wel... naar mij.

Ze voelt zich ondertussen behoorlijk opgefokt.

Straks zit die gast nog naast me. En waarom antwoordt Mario niet?

Ze stuurt hem hetzelfde berichtje nog een keer.

Kom op, zo meteen kan het niet meer.

Als ze haar paspoort aan de stewardess heeft laten zien, loopt ze door de tunnel naar het vliegtuig. Ze kijkt niet meer om.

Rij 72 A, leest ze op haar boarding pass. Ze wurmt zich langs haar medepassagiers en opent de klep boven de juiste rij. Als ze haar koffer in het bagageruim wil schuiven, voelt ze plotseling een arm naast die van haar. De steward kijkt haar lachend aan. 'I will help you.' Hij schuift de rest van de bagage opzij en legt haar koffer recht boven haar hoofd. 'Thank you.' Ze schuift door naar de stoel bij het raam.

Wat een krap gedoe is dit.

Een vrouw van middelbare leeftijd komt naast haar zitten. Ze hebben heel even oogcontact, daarna sluit de vrouw haar ogen. Is ze bang?

Als iedereen zit en de controles zijn uitgevoerd, wordt hun verzocht geen mobiel verkeer te hebben tijdens de reis.

Shit, hoe kan ik weten of alles goed is? En als hij er straks niet is?

De vrouw naast haar haalt een mapje tevoorschijn waar ze iets uithaalt. Een ketting met allemaal kraaltjes en een kruisje. Ze begint hardop te bidden en laat de kraaltjes door haar vingers glijden. *Moet dit nu hier?*

Het vliegtuig maakt vaart, de vrouw naast haar slaat twintig kruisjes en zodra het vliegtuig in de lucht hangt, veegt ze haar tranen weg.

Wat lekker relaxed allemaal!

Als de vrouw in het Italiaans tegen haar begint te praten, voelt ze steeds meer afkeer. Ze staat op en loopt naar het gangpad om haar koffer te pakken.

Ik ga lezen, dan houdt ze wel op mij lastig te vallen.

Het is een behoorlijk gedoe om het zware zilveren geval er tussenuit te trekken. De steward die haar eerder heeft geholpen komt glimlachend dichterbij en tilt hem er handig uit. 'Voilà, ik zal je zo meteen ook weer helpen bij het terugleggen.'

'Graag.' Ze legt haar koffer in het gangpad en klikt beide sloten los. Het deksel schiet open. Haar adem stokt en alles in haar verstijft.

Wat is dit? Dit is niet mijn koffer. Jawel, dit is wél mijn koffer. Of niet? Wat moet dat spul erin? Hoe kan dit?

Ze laat het deksel dichtvallen en doet hem weer op slot.

Als de steward op haar afloopt, schudt ze haar hoofd en nog voordat hij bij haar is heeft ze haar koffer teruggeduwd. Ze draait zich om en loopt met een bonkend hart naar het toilet. Ze negeert alles en iedereen en sluit zich op in de kleine benauwde ruimte. Als ze zit, probeert ze na te denken, maar de inhoud staat op haar netvlies gebrand.

Ik moet papa en mama bellen.

Ze probeert eerst haar vader. Geen bereik. Haar moeder. Ook niet.

Shit, shit, shit.

Wat zit er nog meer in die koffer? En waar zijn mijn spullen? De cadeautjes... mijn kleren, toiletpullen. Iemand moet me helpen. Maar wie gelooft mij? De steward heeft de koffer zelf uit mijn handen getild. Als ze denken dat het mijn koffer is, ga ik de bak in. O, nee... mijn pillen heb ik dus ook niet.

Ze kan haar tranen niet meer tegenhouden. Als er op de deur wordt geklopt schiet ze overeind.

Ik laat hem gewoon in het rek liggen.

Met haar mouw veegt ze haar gezicht droog. Ze beseft dat het belangrijk is zo normaal mogelijk te doen.

Houdt iemand mij nu in de gaten?

Ze wordt afgeleid door de biddende buurvrouw, die haar gebrabbel niet onderbreekt als ze gaat staan om de weg vrij te maken.

Zal ik nog een keer in de koffer kijken?

Als er iemand achter haar komt staan, schuifelt ze voor de vrouw langs. Ze gaat zitten en draait haar hoofd naar het raampje.

Wat moet ik in godsnaam doen? Ik wil dit niet. Echt niet.

Ze probeert zich het laatste uur voor de geest te halen.

Ik heb mijn koffer niet onbewaakt achtergelaten. Of toch? Bij het winkeltje? In het toilet?

Die vrouw op het toilet... waarom wees die mij meteen naar die ene deur terwijl alles vrij was? In dat winkeltje heb ik de koffer in de hoek gezet om de spulletjes te bekijken. Wat als ik gewoon zeg dat het niet mijn koffer is? Ze zullen me meenemen en ik kan niets bewijzen. Nee, ik laat hem liggen en vraag Mario om samen met mij nieuwe spullen te kopen. Ik heb mijn beurs en paspoort nog, dus ik kan gaan en staan waar ik wil. Als Mario er nu maar wel is. De vlucht duurt nog een uur en drie kwartier.

Ik moet rustig blijven. Moet ik als eerste of juist als laatste uitstappen? Nee, ik moet me tussen de mensen wringen, dan valt het niet op.

Als er op haar schouder wordt getikt, veert ze omhoog. Er wordt iets onder haar neus geduwd. Kerstkransjes. Ze kijkt heel even opzij en schudt haar hoofd. De zak wordt weer weggehaald. Dan sluit ze haar ogen in de hoop dat ze met rust gelaten wordt. Ze denkt weer aan wat ze in de koffer gezien heeft.

Wat zit er in die flesjes? En die foto's? Het zal niemand opvallen als ik straks zonder koffer wegloop. Gewoon rustig blijven.

Ze haalt haar mobiel tevoorschijn en scrollt door haar berichten. Ze is te opgefokt om ze te lezen. Nog anderhalf uur. Het lijkt een eeuwigheid.

Als dan toch eindelijk de landing wordt ingezet, gaat haar gevoel alle kanten op.

Opgewonden omdat ze Mario snel gaat ontmoeten, maar ook bang dat hij er niet zal zijn. Opgelucht bij het idee dat ze de koffer heel snel kan lozen, maar ook panisch als ze eraan denkt dat ze haar er zo meteen uit gaan pikken.

De piloot zet het vliegtuig rustig aan de grond. Mensen klappen en haar buurvrouw bedankt op een dramatische manier alle heiligen. Als de vrouw daarna in het gangpad gaat staan, volgt ze haar voorbeeld. Vanuit haar ooghoeken ziet ze de steward die haar bij het instappen heeft geholpen in hun richting lopen. Ze krijgt het Spaans benauwd en draait haar rug naar hem toe. Gehaast schuift ze de tas die voor haar koffer ligt opzij. Te laat! Zijn stevige handen hebben het handvat beet. Hij houdt de zilveren koffer boven haar hoofd en zet hem daarna voor haar voeten. Ze knikt en kan niets anders dan met de koffer in haar hand aansluiten in de rij.

De bemanning wenst haar een fijne kerst. Ze kijkt recht voor zich uit en loopt met een bonkend hart de trap af.

Met de anderen meelopen is de enige optie. Ik moet zo snel mogelijk een toilet vinden en de koffer kwijt zien te raken.

Mario is steeds in haar gedachten. Ze haalt haar telefoon tevoorschijn. Nog steeds geen bericht.

Wat is er aan de hand?

In de hal is het één groot lichtfestijn. Het irriteert haar. Alles irriteert haar. *Waar zijn die rotoiletten nou?* Ze loopt nerveus van rechts naar links, maar niks, niks, niks.

Dan ziet ze in de verte het bordje. Ze trekt snelwandend de koffer achter zich aan en vlucht het toilet in. Er staan veel mensen te wachten. Ze blijft zo dicht mogelijk bij de ingang staan. Er wordt een bericht omgeroepen in het Italiaans. De mensen in haar omgeving reageren er niet op. Dan volgt er een mededeling in het Engels. Silver case... report immediately... bar Ryanair... in front of the... Een herhaling in het Italiaans. Het duurt een paar seconden voor de woorden tot haar doordringen. *Zilverkleurige koffer, melden, balie Ryanair.*

Er wordt nog meer gezegd, maar ze hoort het niet meer.

Weg, ik moet hier weg. Moet ik me melden? Waarom? Nee, dan gaan ze me oppakken en ga ik de bak in voor drugsbezit. Ik móét Mario vinden. Hij kan me helpen.

In een flits schiet de gedachte door haar hoofd dat hij hier iets mee te maken heeft, maar ze weet dat dat echt niet waar kan zijn. Overal waar ze kijkt lopen of zitten mensen. Zelfs boven haar is het ontzettend druk. Dan ziet ze tussen de honderden passagiers die enge vent weer staan. Hij kijkt haar aan en wijst naar haar koffer.

Of toch niet?

Ze draait zich om en loopt de andere kant op.

Wat moet die gast van me? Houdt hij me in de gaten om me straks op te kunnen wachten als ik door de douane ben? Ze loopt stevig door maar ze heeft geen idee waar naartoe. Het voelt alsof de hele wereld haar in de gaten houdt. Als ze weer een bordje van een toilet ziet, schiet ze de toiletruimte in. Op dat moment gaat er een wc-deur open. Zonder ook maar iemand aan te kijken vlucht ze het toilet in. Ze moet kokhalzen van de vreselijke stank. Met trillende vingers haalt ze haar telefoon uit haar broek. Ze belt het nummer van haar vader.

Neem op... neem op.

'Met Bas Terpstra.'

'Papa....ik ... weet niet wat ik moet doen. Ze hebben iets in mijn koffer gestopt en ze zoeken me. Ik durf niet door de douane en Mario neemt niet op en...'

'Donna, rustig. Waar ben je nu?'

'Op een toilet. Ik durf er niet meer uit.' Ze hapt naar lucht.

'Meisje, probeer rustig te ademen en te vertellen wat er is gebeurd. Luister naar me: het komt goed.'

Ze moet huilen en het duurt een paar minuten voordat ze weer kan praten.

'Toen ik mijn koffer openmaakte, zag ik dat er flesjes inzaten. Minstens tien, met vloeistof. En spuiten en akelige foto's en volgens mij ook een mes en ik denk dat een jongen me in de gaten houdt en mijn eigen koffer is weg en mijn pillen en...'

'Is de koffer daar?'

'Ja, die staat voor me.'

'Maak open dan.'

'Maar dan staan er vingerafdrukken van mij op de spullen.'

'Donna, je hebt hier niets mee te maken. Maak de koffer open en vertel me wat er in zit.'

Ze klikt de sloten los en houdt haar adem in. Bovenop liggen de flesjes met vloeistof, daaronder spuiten in plastic verpakkingen. Om de foto's te kunnen bekijken moet ze de bovenste laag optillen. Het zijn beelden van lichaamsdelen die er bloederig uitzien.

'Donna, wat zie je?'

Ze probeert het samen te vatten en voelt met haar hand verder. Mesjes en....

'Papa, wat moet ik doen?'

'Donna, luister. Sluit de koffer en ga naar de eerste de beste politieagent die je tegenkomt en vertel precies hoe het gegaan is.'

'Nee, dat durf ik niet. Ik wil de koffer hier laten staan, maar ik denk dat ze me hebben gezien en dan staan ze me op te wachten en die man... als hij de koffer wil en ik heb hem niet meer dan...'

'Meisje, je kunt daar niet blijven. Geloof me: ze kunnen je niks maken. Loop met de koffer naar de hal en ga naar de dichtstbijzijnde balie. Ik blijf aan de lijn en zal met ze praten. Kom. Nu.'

De stem van haar vader en het idee dat ze nu steeds contact met hem heeft, is op het moment genoeg om de deur te openen en met de koffer in haar hand terug naar de hal te lopen.

'Zie je ergens een agent?'

'Nee.'

'Ga maar naar de controle.'

'Ik weet niet waar het is.'

'Loop naar de uitgang, dan kom je er vanzelf langs.'

Ze heeft geen idee in welke richting ze moet gaan. Op de gok gaat ze naar links. 'Ik zie niemand.'

Dan staat ze stil. Twee mannen in bruine pakken lopen recht op haar af. Ze kijken haar onafgebroken aan. Ze kan geen stap meer verzetten.

'Donna, ben je er nog? Donna...'

Een van de mannen komt recht voor haar staan. 'Please, you have to come with us. Now.' De andere man grijpt het handvat van haar koffer vast.

'Donna, wie zijn dat?' hoort ze haar vader vragen.

Haar bovenarm wordt lichtjes omklemd door de hand van de man. Ze wil van alles zeggen, maar het gaat gewoon niet. In shock loopt ze met hen mee.

'Papa, ik moet mee. Ik ...moet ophangen.'

De mannen maken haast en praten in het Italiaans met elkaar en met haar. Ze verstaat er natuurlijk helemaal niets van.

Na een halve minuut komen ze via een lange gang in een kantoor. Er staan nóg twee mannen in dezelfde bruine pakken. Ze gebaren dat ze kan gaan zitten. De man die haar in de gang heeft toegesproken, komt bij haar staan.

'Is this your suitcase?'

'No.'

'Why do you carry it with you?'

Ze wil het verhaal uitleggen, maar de man onderbreekt haar al na twee woorden.

'Sorry. We have to check it immediately. And your passport.'

Ze knikt en overhandigt hem de papieren.

De andere man heeft ondertussen handschoenen aangetrokken, de koffer opengemaakt en de inhoud op de tafel uitgespreid. Hij knikt en telefoneert in het Italiaans.

'Why do you take this suitcase?'

Ze probeert het weer uit te leggen, maar ze barst in tranen uit.

'Listen. The things inside are very important.'

De spullen worden één voor één teruggelegd. Ze snapt er niets van.

Is dit de maffia of zo?

'I want my own suitcase back. I need my medicine. And I want to talk with my father and boyfriend.'

Ze knikken en praten in hun eigen taal verder.

Dan wordt haar machteloze gevoel verdreven door een opkomende woedeaanval.

'Please talk English to me. It's not my suitcase! I don't know how...'

Ze stopt midden in de zin omdat er een lange, keurig geklede man naar binnen wordt gebracht. Hij loopt op haar af en geeft haar een hand. 'Hello, Mats Johanson. I'am so sorry. I don't know how this could happen. They will explain it later. I have to go immediately. Thank you. Have a nice Christmas.' De zilveren koffer wordt aan de man overhandigd en weg is ie.

Ze begrijpt er echt helemaal niets van.

Belangrijke dingen? Drugs bedoelen ze. En ik ben er gewoon getuige van.

Dan komt een van de politieagenten voor haar staan. 'Please, come with us.'

Ze komt aarzelend overeind. 'My boyfriend is... is waiting for me,' stottert ze.

'Yes. We will find him. What is his name?'

'Mario Marelli.'

'Is he Italian?'

Ze knikt.

De man belt en noemt Mario's naam nog een keer.

Had ik zijn naam niet moeten zeggen?

De man legt zijn hand op haar rug. 'Follow me.'

Ze lopen minstens vijf minuten door de hal. Dan wordt Mario's naam omgeroepen. De bijbehorende informatie kan ze weer niet volgen. Ze voelt haar telefoon trillen, maar is te gespannen om te kijken.

Dan ziet ze hem lopen. Een meter of twintig bij haar vandaan. Hij ziet haar niet.

'Mario, Marióóó.' Hij reageert niet.

De man naast haar loopt door.

'Wait. There he is. My boyfriend,' roept ze naar de man.

Ze wil naar hem toe lopen, maar de man houdt haar tegen. 'Come.' Hij wijst naar voren.

Ze twijfelt, weet echt niet meer wie te vertrouwen is, maar ze volgt de man. Bij een rode deur duwt hij haar naar rechts. En daar staat hij. Met een vragend, maar blij gezicht. Ze kan alleen maar huilen. Hij houdt haar vast, kust haar op de mond en veegt haar tranen weg.

'Why didn't you answer my messages?' Haar woorden klinken geïrriteerd.

'I lost my phone. I am so sorry. Donna, what's going on?'

Ze schudt haar hoofd. 'I don't know. They don't speak English.'

De man wijst naar de stoelen. 'Please, sit down. I will tell you what happened. I heard they found your suitcase and they will bring it soon. I will explain you why the other suitcase was so important for us.'

Mario houdt haar hand vast. In eerste instantie begrijpt ze niet goed wat de man zegt, maar als Mario het haar daarna rustig uitlegt wordt het steeds duidelijker. Als haar vader voor de derde keer belt, neemt ze op. De tranen zijn nu onder controle.

'Hoi papa.'

'Meisje, hoe is het?'

'Goed geloof ik. Ik zit nog te bibberen, maar het is voorbij.'

'Heb je de koffer nog? Waar ben je nu?'

'Nee, de koffer is weg. Weet je wat er in zat? Spullen van een arts. Een specialist in slangenbeten. Hij was onderweg naar Afrika. In de koffer zat het antiserum waarmee hij een toerist die gebeten is door een giftige slang zou kunnen redden. De foto's lieten de gevolgen van slangenbeten zien. De arts is met de koffer doorgereisd. Ik snap echt nog steeds niet hoe onze koffers verwisseld zijn en hoe...' Ze moet stoppen om op adem te komen.

'Rustig Donna, wat een verhaal. En nu? Heb je je spullen en heb je Mario al gezien?'

'Mijn spullen nog niet, maar Mario wel.'

'Wat een begin van je avontuur. Gaat het? Denk je dat je het redt? Moet ik naar je toe komen?'

Ze knijpt in Mario's hand. 'Nee, papa dat hoeft niet. Ik ben nu een stuk rustiger, maar pffff, wat was ik bang. Ik dacht echt dat ze me op zouden sluiten. En ik was er echt van overtuigd dat een jongen me achtervolgde. Het was zo'n engerd. Maar waarschijnlijk had hij er helemaal niks mee te maken, hoewel ik net nog dacht dat hij misschien de koffers heeft verwisseld. Ik ben echt een beetje gek geworden geloof ik.'

'Nee, je bent niet gek, maar misschien was die jongen inderdaad toeval, of vond hij je gewoon leuk.'

'Pap, doe normaal.'

'Gelukkig is het goed afgelopen en is Mario nu bij je,' zegt haar vader bemoedigend.

'Ja, zeker. Ik dacht dat hij me misschien niet meer wilde zien, hij antwoordde namelijk niet, maar hij bleek zijn telefoon te zijn verloren.'

'Ach, wat een gestress. Nu maar hopen dat je spullen er snel zijn. Wat een verhaal zeg. Ik heb je moeder nog niets verteld, maar dat zal ik toch moeten doen.'

'Ja. Zeg vooral dat het goed met me gaat. Ik vond kerst altijd een beetje saai, maar dat is nu wel even anders.'

Haar vader zucht diep. 'Ik kan het nog niet bevatten. Antiserum voor slangenbeten. Raar dat dat door de douane is gekomen.'

'Ja, ik snap het ook niet. Ik hoop maar dat het allemaal niet voor niets is geweest en dat die arts op tijd is om die persoon te redden.'

'Vast wel. Het is kerst, dan vieren we het leven. Bel je ons zodra je er bent? Je houdt ons op de hoogte. Oké?'

'Ja, dat zal ik doen. Dag papa. Groetjes aan mama en de rest.'

Mario kijkt haar bezorgd aan. 'Donna, I promise you that it will be a very special Christmas. From this moment on I will take care of you. I take you home. My family is waiting for you.'

Ze voelt zich rustiger, veiliger, maar bevatten kan ze het nog niet helemaal.

Na vijf minuten wordt haar koffer binnen gebracht. Ze checkt voor de zekerheid haar spulletjes en alles lijkt in orde te zijn. Alsof er helemaal niets is gebeurd. De agenten geven haar een hand en een van hen begeleidt hen tot de uitgang. Daar aangekomen, haalt hij iets uit zijn zak en overhandigt het haar met een vriendelijk gezicht. Het is een schattig beertje met kerstkleiding aan. 'For you. A Happy and relaxed Christmas,'

zegt hij met een grappig accent. Ze knikt verlegen en loopt hand in hand met Mario naar de auto. Als ze het parkeerterrein afrijden, legt ze haar hoofd tegen zijn schouder. 'Can we be together for a while before we will meet your family?'

Hij kijkt haar aan en lacht. 'Of course we can. I will take you to the best gelateria of Rome and buy you a wonderful Christmas-icecream. You must tell me the whole story. My own James Bond-girl! Can I please use your phone to tell my family that they have to wait for a while before they can meet my bella Donna?'

Ze knikt, sluit haar ogen en voelt zich gelukkig.